

MANUEL ANTONIO

Texto 16

De catro a catro

TRAVESÍA

Troqueles reiterados
o reloxe e o Sol
alcañaron moedas efímeras
que repetían todas
a mesma cara e a mesma cruz

A costa e o Mar
escampearon unánimes dorsos
permutadores da mesma
lonxínqua evasión

Temos un estrangado diagrama
repasado por tódolos nobelos do horizonte
que viraron a proa e a Rosa dos Ventos

Na fasquia dos barcos anónimos
postos a flote pola madrugada
estraviados no roteiro do serán
persistiron sempre
a mesma faula e o mesmo ronsel

Ese intertroque de radiogramas
que reeditaron os faros e as estrelas
dounos a multiplicación monótona
das mesmas letras do mesmo morse

¿Foi a derradeira rafega de vento
quen nos desfolhou de tódalas lembranzas?

O Mundo
que xa non sabe
máis que repetir unha volta consabida
raíxou clandestinamente
as follas imprevistas dos almanaques

Cas nosas mans suicidas
espallaremos no carroussel dos ventos
os catro puntos cardinaes
Mentras o timonel
arrumbará proa a Ningures
Repetirémolos cansos corazóns
cronometrando monotonías

Nas velas indecisas
follea o vento dun indelével
álbum de leitmotivs

O minuteiro
(tic tac)
asumeu o compás das travesías

Texto 17

De catro a catro

AO REVERSO DA NOITE

Loceiros degolados
deságranse de ouro no Mar

De par de nós
a Lúa
fai ronseles infecundos

Mentras sonea a mareia
vai folleando no libro das velas

Irredentos velamios eshaustos
resiñados a pendurar da cruz

Estrelas inconscientes
mecanizan o ouseso tictac

A auga toda dos océanos
ensumeuse nunha bágoa

E o pano branco do novo día
enxugará os ollos do ceo.

Texto 18

De catro a catro

SÓS

Fomos ficando sós
o Mar o barco e mais nós

Roubáronnos o Sol
O paquebote esmaltado
que cosía con liñas de fume
áxiles cadros sin marco

Roubáronnos o vento
Aquel veleiro que se evadeu
pola corda floxa do horizonte

Este océano desatracou das costas
e os ventos da Roseta
ourentáronse ao esquenzo
As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas do reloxe

Pero tamén sabemos a maniobra
das navíos que fondean
a sotavento dunha singladura

No cuadrante estantío das estrelas
ficou parada esta hora:

O cadavre do Mar
fixo do barco un cadaleito

Fume de pipa	Saudade
Noite	Silenzo
Frio	
E ficamos nós sós	
sin o Mar e sin o barco	
nós.	

Texto 19

De catro a catro

NAVY BAR

Este bar ten balances
e tamén está listo
pra se facer á vela

Enchéronnos o vaso
con toda a auga do Mar
pra compor un cocktail de horizontes

Pendurados das horas
atlas xeográficos d'esperantos
están sin traducción
E tatexan as pipas
co ademán políglota das bandeiras

Ese cantar improvisado
é o mesmo
que xa se improvisou nalgures

¿Quen chegou avisándonos
desa cita nocturna que temos
co vento ao NE
na encrucillada das estrelas apagadas?

Eiquéi bebe de incógnito
o Mariñeiro Desconecido
—sin xeografía nin literatura—
A noite dos naufraxos
co seu brazo salvavidas
aferrará connosco unha vela de chuvascos

O vaso derradeiro
estaba cheo de despedidas

Polas rúas dispersas
íbamonos fechando
cada un dentro da súa alta mar

No repouso dalgún vaso
tódalas noites naufraga o Bar.